

A monarchizmus érzelmi vetülete

2013 május 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Gondolom nem csak nekem t?nt fel, hogy a még fennmaradt, nyugati monarchiákról szóló híradások teljesen méltatlan módon, a bulvársajtó hasábjain vagy interneten szintén a hírportálok bulvárrovataiban kapnak helyet.

Sajnos a bulvárt, mint jelenséget valószínűleg nem kell bemutatnom a tisztelt olvasóknak. Ezek az ún.

„hírességek” magánéletér?l kiszivárogtatott szenzációhajhász írásokat tartalmaznak, amelyekkel deklaráltan az olvasóközönség számának a növelése a cél, nem az, hogy min?ségi írások szülessenek. Közös jellemz?jük, hogy ezen írások az emberek érzelmeire, s?t legalapvet?bb ösztöneire hatnak, amelyek így az olvasókat folyamatosan stimulálják, tulajdonképpen ennek köszönhetik a népszerűségüket.

„- Életemnek új korszaka kezd?dött, amikor felismertem, hogy a dics?ség és a siker nem azonos. A siker a kivétel dolga. A tehetségé. Mutatvány, cirkusz, rekord, teljesítmény, egyéniség, különlegesség. A dics?ség a világosság, az egyetemesség, az értelem, az egészség, az igazság dolga.

- A siker a legkisebb, a dics?ség a legnagyobb ellenállás irányában fekszik.

(...)

- A siker helye az utca, a dics?ség helye szívédnek titkos kamrája.” - Hamvas Béla: *Summa Philosophiæ Normalis*

Írta: Bérces Ádám

Szerepl?ik eleinte színészek, zenészek voltak, akik valóban tettek le valami keveset az asztalra, mára azonban – különösen az internet és a közösségi média robbanásával – már szinte bárki része lehet egy-egy bulvárhírnek. Gyakorlatilag elég, ha egyszer szerepelt a televízióban, ahol az állítólagos „tehetségét” mutatta be (hogy aztán fél évig kukából el?rángatott 20-30 éves slágerekkel haknizzon, majd elt?njön a süllyeszt?ben) vagy egész egyszer?en csak az esti híradóban hírolvasó (mert ugye valakinek ezt a munkát is el kell végeznie). Tovább nem is akarnék ezekkel foglalkozni, persze még elemezhetnénk, hogy például mi ezen sajtótermékek nyilvánvaló célja (a lakosság módszeres elhülyítése a gyakorlati élet szempontjából irreleváns információkkal), de az már túlmutatna a királyság témakörén. Mindezekb?l is már b?ven látható, hogy ha van, ami igazán a plebsr?l szól, egy-egy ilyen orgánumban szerepelni szégyen, pillanatnyi siker, nem dics?ség, tehát érthetetlen, mit keres például egy angol hercegi pár például a magyar „celebvilág” aktuális szerepl?i közt? Még hozzá gyakran felháborítóan méltatlan helyzetekben – egy és egyben az utolsó példaként: Vilmos herceg és Katalin hercegn? esküv?je után – amelyb?l hetekig élt a bulvársajtó – külön cikkek szóltak a hercegn? hűgának fenekér?l.

Valószínűleg mindenki érzi, még ha a korszellem, az egyenl?ség mást próbál meg bennünk tudatosítani, hogy egy uralkodó nálunkénál magasabb emberi min?séget képvisel és ez a régi korok emberének teljesen természetes volt. A „gy?ztes” történetírásnál – némileg leegyszer?sítve – a királyság egy meghaladott rendszer, a társadalom evolúciójában eljut egy pontra, ahol ezt az elnyomó, korszer?tlen berendezkedést elhagyja és áttér a demokráciára, amelyben minden ember egyenl?. Szerintünk viszont a monarchia az mennyei királyság földi manifesztációja, az egyedüli organikus társadalmi rendszer, amelyben megjelenik a természet, a teremtés rendje. A királyság hazánk esetében sem bukott meg, hanem megbuktatták. Az els? dönt? csapást az els? világháború utáni békediktátum jelentette, amely felbontotta az Osztrák-Magyar Monarchia egységét, a másodikat a nyilasok, akik 1944-ben a legitim, bár sajnos már király nélküli királyságban hatalomra kerülésük után a rendi társadalom utolsó maradványait is felszámolták a nemesség jogfosztásával, míg végül a kommunista hatalomátvétel (akik tehát már sok mindent készen kaptak a nyilasoktól) és a hatvanéves diktatúra szinte végleg kilúgozta a magyar nép lelkét. Ide tartozik annak a hamis történelemszemléletnek az elterjesztése is, amely a mai napig is él az állítólag jobboldali körökben is a Szent Korona törvényes örököseir?l, a Habsburg-Lotaringiai dinasztiáról és általánosságban a királyságról (ezzel már több írásunkban részletesen foglalkoztunk).

A királyság eszménye azonban mindenkiben, de a legtöbbszörben tudat alatt ott él és ezt rengeteg köznapi példával tudjuk alátámasztani. Hányszor használja a szleng például a „Király!” felkiáltószót, mikor valamir?l azt akarja mondani, hogy „nagyon jó”. És ott van például – az els? témára visszautalva – a hírességek világa is, ahol a sajtóban, közbeszédben gyakran el?fordulnak uralkodói címek, amivel valakinek a kiválóságát akarják ilyen módon is kifejezni: a rockzene királya, a gála hercegn?je stb. Ezek apró dolgoknak t?nnek és lehet kicsit mulatságos is lehet, hogy ilyenrel foglalkozom, de egyáltalán nem lényegtelenek! Ha a királyság valóban egy megvetend?, elnyomó rendszert és a köztársaság, a demokrácia a szabadságot jelent, vagyis látszólag az el?bbi a negatív, a másik pozitív tartalommal bír akkor miért maradtak meg ezek a „címek”? A mesék világa mindig is sokat elárultak egy-egy nép vagy kultúrkör karakterér?l, ezért nagyon fontos része a néprajzkutatásnak a mondák gy?jtése is. Ezekben ugyanis – még ha az ember nem is vallja be magának – titkos vágyai jelennek meg. És a mesék a mai napig nagy királyokról, hercegn?kr?l szólnak, akár csak száz vagy ezer éve, a rajzfilmekben, filmekben is gyakran megjelenik a királyságok szerencsénkre igen dics?, méltó megjelenítése (ennek nagyon jó példája a Gy?rk Ura filmek feldolgozása is, amit amúgy is több okból is szeretünk). És tudom, hogy ha esetleg a pusztítás már végleges lenne (amit viszont nem hiszek) a mesék még száz év múlva is ugyan úgy fele királyságokról és királyfiakról fognak szólni, sosem mondjuk ?ket köztársasági elnökökr?l, miniszterekr?l vagy államtitkároktól. Eléggé bizarr is lenne...

Mindez azért van így, mert minden egyes emberben, mint Isten képmásában benne van a tekintély, a fels?bbség

és a vezetés iránti vágy. Még az uralkodókban is, ne feledjük, hogy a Habsburg-Lotaringiai dinasztiától kapott királyaink mind példás élet? katolikusok voltak, Boldog Károly királyunkkal és az aszketikus életet él? Ferenc Józseffel az élen. Erre a teremtésben belénk oltott vágyra épült egykor a társadalom, amelyben a rangok, címek meglepte nem az elnyomást jelentette, hanem a kölcsönös egymásra utaltságot, felel?sséget, vagyis a szeretetet. Ezt a vágyat azonban egy mai politikai vezet? képtelen kielégíteni. Talán azért is, mert míg egy uralkodó Isten kegyelméb?l uralkodik, addig a „népfenség” elve mentén berendezkedett társadalmakban a vezet?ket a nép, a tömeg „legitimálja” és mivel ez eleve ellentmond a teremtésben megvalósuló rendnek, ugyanis a feje tetejére állítja azt, ezért nem kaphatja meg azt a tiszteletet egy mai politikai vezet?, mint egy uralkodó. De gyakorlatiasabban is megfogalmazhatjuk a kérdést: a politikai pártok eleve a népet, a nemzetet megosztó intézmények, így lehet, hogy a kormányra kerül?t a többség akarata választja meg, de mindig lesz, aki ilyen módon háttérbe kerül. A királyságban egyszer?en ez nem kérdés, mert az uralkodó választása nem a nép feladata – hála Istennek! A nép feladata annyi, hogy feltétel nélkül elismerje a legitimitást és a tekintélyt, míg az uralkodóé, hogy felel?sséget vállaljon a rá bízott népekre Isten és ember el?tt, cserébe ? az egység, a stabilitás és a pozitív értelemben vett politikai szabadság megtestesít?je lesz.

A tekintély pedig olyan dolog, amit nem kell megérteni, csak elfogadni. A modern, felvilágosodás utáni ember legnagyobb baja, hogy mindent meg akar érteni, le akar írni, pedig a világ valójában túl nagy az ember számára, még akkor is, ha a teremtés középpontját az ember jelenti – hiszen még a saját agyunkat se értjük.

És el is jutottunk a kérdéshez, amelyb?l kiindultunk: mivel a mai politikai vezet?k képtelenek kielégíteni a tekintély iránti igényünket ezért azt „uralkodópótlékokkal” tesszük meg, hamis példaképeket állítanak elénk, akikre nagyon sokan felnéznek, feltétel nélkül tisztelik ?ket. A róluk szóló pletykákat akár felfoghatjuk a királyokról szóló egykori mesék, legendák modern, elkorcsosult megfelelőinek is. Ezért szerepelnek valódi uralkodók is az ilyen sajtótermékek hasábjain. Ezért ha belegondolunk ez talán annyira nem is rossz, pontosabban van benne valami jó...

www.regnumportal.hu - A Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló